

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 155-ҳадис

* إِسْبَاعُ الْوُضُوءِ شَطْرُ الإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمَلِّأُ الْمِيزَانَ، وَالتَّسْبِيحُ وَالتَّكْبِيرُ يَمْلَأُنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ،
وَالصَّلَاةُ نُورٌ وَالزَّكَاةُ بُرْهَانٌ وَالصَّبَرُ ضِيَاءُ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَعْدُونَ فَبَائِعُ نَفْسَهُ
فَمُعْنِفُهَا، أَوْ مُؤْيِّفُهَا. (رواه ابن حبان عن أبي مالك الأشعري)

Таҳоратни мукаммал қилиш имоннинг ярмидир. «Алҳамдуиллаҳ» калимаси тарозуни тўлдиради. Намоз нурдир. Закот ҳужжатдир. Сабр зиёдир. Қуръон фойдангга ёки заарингга ҳужжатдир. Барча инсонлар тонг оттириб, (Раббилари розилигида) ўз жонларини сотишади. Бу билан нафсларини қутқаришади ёки (шайтонга эргашиб) ҳалокатга йўлиқтиришади.

Абу Молик Ашъарий (розияллоҳу анҳу)дан. Ибн Ҳиббон ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

